

Jensen-Aale: Som den højtærede Landbrugsminister sagde, er det adskillige Aar siden, Prisfaldskatastrofen brød ind over Landet, og det er 5 Aar siden, vi begyndte at gennemføre Lovforanstaltninger derimod. Det kunde maaske være paa sin Plads at tilføje, at forud for denne Prisfaldskatastrofe var gaaet ikke saa faa Aar, i hvilke Landbruget havde ganske enorme Indtægter. Dette medførte den store Gæld, som man i Øjeblikket maa slaas med baade i Landbruget og forskellige andre Erhverv, men her er det jo specielt Landbruget, vi taler om. Det er en given Sag, at den store Gæld, der skabtes under de høje, man kan godt sige meningsløst høje Priser, vi havde under og efter Krigen, ikke kan forrentes nu, da Priserne er faldet saa stærkt og Produktionen er formindsket.

Med Hensik paa disse vanskelige Forhold blev der i sin Tid nedsat en Landboskommission. I denne Kommission blev Forholdene drøftet meget indgaaende, og der blev stillet adskillige Forslag, hvoraf enkelte jo er blevet til Lov. Hvad det foreliggende Forslag angaar, er det væsentlig bygget paa en Flertalsindstilling. Men det er jo ikke det eneste Forslag, vi har haft til Behandling. Foruden de Forslag, der er vedtaget, har der foreligget adskillige andre, som ikke har fundet Naade hos Flertallet her i Salen. Flertallet her i Salen og specielt Venstrepartiet har stadig væk sagt: Det, der foreligger, er ikke tilfredsstillende, vi maa have noget andet. Efter min Mening er det bedste Forslag, der i den Henseende har foreligget her i Salen, det, der forelaa i 1934. Dengang havde vi efter min Mening gode Betingelser for en Konvertering af de faste Laan, gode Betingelser for at faa den lavere Rente gennemført, og for mig er det ganske ufatteligt, at Oppositionen ikke vilde være med hertil. Jeg kan til Nød forstaa Det konservative Folkeparti, som jo har afløst det gamle Højre. Det har altid været Kapitalens Vogter. Det har Venstre dog ikke været altid, men jeg skal villig indrømme, at det er godt paa Vej over i den Lejr, og det bliver forhaabentlig modtaget med en venlig Omfavnelser af Det konservative Parti. Jeg mener, at de gode Muligheder, der var til Stede i 1934, er blevet forpasset, og jeg tror, det vil være vanskeligt at komme tilbage til Forhold som dem, der forelaa dengang.

Nu staar vi altsaa over for et nyt Forslag, og ved dets Behandling rejser sig det samme Spørgsmaal, som har været rejst, hver Gang der har foreligget Forslag

om Hjælp til de gældbetingede Landmænd. Det, Striden staar om, er, om man skal støtte hele Erhvervet, alle Landbrugere, enten de har Gæld eller ej, enten de har, hvad vi kalder en normal Gæld, eller de har en urimelig høj Gæld. Regeringen og de Partier, der støtter Regeringen, mener, at det er meningsløst at stille Midler til Raadighed for de Landmænd, som har haft Betingelser for at samle en Reservefond i de dyre Tider, og som nu sidder gældløse eller med normal Gæld. Det vilde, synes det mig, være ganske meningsløst at træffe særlige Foranstaltninger for den Del af Erhvervets Udøvere, men der er mange, som maa slaas med en alt for stor Gæld, og dem er det, Regeringen og de Partier, der støtter Regeringen, mener, man bør hjælpe.

Det Spørgsmaal, der her rejser sig, er: Er der en Erhvervskrise i Øjeblikket i Landbruget? Jeg for mit Vedkommende mener nej. Med de Priser, der er paa Landbrugsprodukter for Tiden, kan en jævnt dygtig Landmand efter min Mening forrente, hvad man hidtil har kaldt en normal Gæld, en Gæld, der ligger omkring det Tal, som er nævnt i Forslaget. Ligger Gælden højere, bør man støtte. Vi har nu nogenlunde gode Smørpriser og nogenlunde gode Kvægpriser, vi har gode Ægpriser og gode Hestepriser, og vi har særdeles gode Flæskepriser. Hvis man skal købe disse Produkter, opdager man, at det er endogsaa fænomenalt høje Priser, man i visse Tilfælde maa betale. Derfor synes jeg ikke, man med Rette kan tale om en Erhvervskrise. Men man kan tale om en Gældskrise, fordi man selv med de Priser, vi har i Øjeblikket, naturligvis ikke kan forrente den Gæld, der stiftedes under Højkonjunkturens urimelig høje Prisniveau. Derfor er det efter vor og efter Regeringens Mening her, vi bør sætte ind. Det bedste vilde vel nok være, om man kunde borteliminere den Gæld, der laa over Ejendomsskylden eller over 85 pCt. af Handelsværdien, hvilket nogenlunde svarer til hinanden, særlig hvis man samtidig kunde træffe Foranstaltninger imod, at der stiftedes ny Gæld, naar den gamle Gæld var væk; men det lader sig vel ikke gøre, det er i hvert Tilfælde saa vanskeligt, at jeg nok skal vogte mig for at stille Forslag i saa Henseende. Der var Ting, man kunde ønske at se Forslag fremsat om, men som man ved er næsten, for ikke at sige helt uopnaaelige; det opnaaelige er det, som Forslaget her gaar ud paa.

Lovforslaget tager Sigte paa at hjælpe de Landmænd, der har Gæld ud over 85 pCt. af Handelsværdien, og at sikre dem imod